

Dama de Treflă

axel

NU TE ÎNDRĂGOSTI DE MINE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Partea I

anna

Orice fată își dorește lângă ea un băiat rău care să fie bun numai cu ea. Un băiat distrus și rănit pe care să îl vindece și care să își dorească să se schimbe doar pentru ea. Orice fată își dorește să fie acea lumină care călăuzește un suflet pierdut în bezna alegerilor greșite.

Iar eu nu fac excepție de la regulă.

Problema e că băiatul meu cel rău și distrus abia dacă știe că exist. Dar am de gând să schimb cumva toate astea în cel mai scurt timp. OK, de fapt știe că exist. Știe atât de bine, încât se pricepe de minune să mă ignore.

– Pământul către Anna! Iar visezi cu ochii deschiși?

Ea e Christie și, într-un fel, e sufletul meu pereche. Am împărțit totul cam dintotdeauna, adică dinainte să știm exact ce înseamnă să împarți, de la jucării, cărți, varicelă, prima beție (nu le spuneți părinților despre ea), note la examene și multe altele,

până la primul sărut. E o poveste lungă despre care nu vreau să vorbesc acum.

– Iar faci asta?

– Iar fac ce anume?

Mă privește cu ochii ăia care spun *lasă că știu eu mai bine*.

– Asta... Vorbești cu publicul din imaginația ta.

– Nu e adevărat.

– Anna...

Bine, bine! Poate e adevărat, dar n-am de gând să recunosc vreodată. Cu siguranță nu într-o astfel de situație.

A folosit acel ton de prietenă/mamă/psihoterapeut ajuns la disperare. Face des asta și nu pentru că m-ar considera nebună, deși sunt destul de sigură că are suficiente motive, ci pentru că e mai mare decât mine cu cinci minute. Cinci minute!

Nu suntem gemene (slavă Domnului!), dar o coincidență nefericită a făcut ca ea să se nască prima și asta o determină să creadă că e cea responsabilă și că e de datoria ei să îmi țină în fiecare zi predici pe care nu i le-a cerut nimeni. O iubesc pe Christie, dar câteodată poate fi așa o pacoste...

– Ești o pacoste, știi?

– Ce coincidență! Fix asta gândeam despre tine.

– Iar îți faci filme în cap?

– Nu sunt filme, iar tu știi foarte bine. Sunt cărți.

– Sunt filme!

– Sunt cărți!!!

Cu trei semne de exclamare pentru că așa merită. Îi arăt eu ei!

Oricum, eu am câștigat. Sunt cărți. Știu asta mai bine decât ea pentru că sunt cărțile mele și se află în mintea mea.

Uite ceva ce nu știți încă despre mine: Am șaptesprezece ani și visez să devin o scriitoare de succes. A se sublinia „de succes”. Scriu cărți dinainte să fi învățat să citesc. Mama poate să îmi confirme spusele. La fel și pereții camerei mele. (Ei de fapt nu mai pot pentru că i-a zugrăvit tata toamna trecută, deși am insistat să nu o facă. Habar nu are el cât ar fi costat acei pereți peste câțiva ani.) Oricum, de când domnișoara Fisher ne-a pus la ora de arte contemporane să ne imaginăm „filmul propriei vieți” ca și cum am fi regizori, m-am îndrăgostit de idee, doar că am adaptat-o puțin și, în loc de film, scriu o carte, ca o autobiografie. Va fi o autobiografie foarte dinamică și interesantă, ca un jurnal interior al ultimilor ani de liceu, nu una dintre acelea plictisitoare.

Sper.

– Ia-ți lucrurile și hai să mergem, o să întârziem la algebră!

Punct pentru Christie. Domnului Pi nu îi place să întârziem la ora sa. De fapt, cred că nici prezența noastră acolo nu îi face prea mare plăcere. Iar prin „noastră” vreau să spun a mea. Urăsc algebra. Urăsc toată matematica, fără discriminare, însă Christie o iubește, ceea ce e perfect pentru că, dacă fac o medie între cunoștințele mele la matematică și cunoștințele ei, îmi iese o notă decentă. Cred. Sincer, nu am calculat

niciodată cu adevărat, dar să lăsăm asta. Atâta timp cât nu pic, e perfect.

Ne grăbim pe holuri spre clasa domnului Pi. Christie aproape aleargă pentru că nu vrea să își supere profesorul preferat, iar eu încerc să mă țin după ea. În același timp, mă sună mama și sunt obligată să răresc pasul, nu pentru că n-aș putea face două lucruri în același timp, ci pentru că... nu vreau să fac două lucruri în același timp. De obicei, mama nu mă sună în timpul orelor, deci presupun că e ceva urgent.

– Alo...

Nu am timp să formulez un salut pentru că începe să vorbească agitat.

– *Știi congresul acela despre care îți tot vorbeam săptămânile trecute? Cel care s-a anulat. Normal că-l știi, am vorbit săptămâni întregi despre el. Ei bine, ghici ce?! S-au răzgândit. (Aici aproape mi-a mutat timpanul din loc.) Are loc mâine. Așa că trebuie să plecăm azi. Plecăm acum! E OK? Crezi că poți să te descurci?*

Să mă descurc? Normal că pot să mă descurc. Sunt aproape adult. Dar sunt singura căreia i se pare ciudat că s-au răzgândit în legătură cu un congres cu o zi înainte de marea deschidere? Ce s-a întâmplat cu rațiunea înfumurată de adulți?

– Și v-au anunțat abia azi?

– *Ah, nu, draga mea! Am primit un mail weekend-ul trecut. A ajuns în spam și abia azi l-am găsit. (Tehnologia poate fi așa un miracol și așa un blestem, nu credeți?) Ce noroc, nu?*

Da, mare noroc.

– Sigur, mamă. Mă descurc. Să aveți grijă la drum. Și să nu vă distrați prea tare (cu prietenii voștri tocilari).

– *Să nu chemi prea mulți prieteni la petrecere!*

De parcă ar vrea cineva să vină la o petrecere organizată de mine. De parcă mi-ar păsa mie de petreceri.

– Doar câteva zeci, spun cu atâta siguranță de sine, încât mai că mă cred și eu.

– *Te iubim! Ai grijă de tine!*

– Și eu vă...

În acest moment, acțiunea se precipită. Mama a închis deja, iar eu nu mai pot evita impactul cu tipul din față, acel tip pe care (evident) nu-l văzusem. Dacă aș fi trăit într-un film sau într-un roman de dragoste prost scris, tipul m-ar fi prins chiar înainte să cad, ne-am fi uitat unul în ochii celuilalt, ar fi fost dragoste la prima vedere, ne-am fi căsătorit câteva luni mai târziu și am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Doar că eu trăiesc în viața reală, așa că lucrurile se întâmplă în felul următor: mă lovesc de spatele dur al băiatului din față mea, îmi scap pe jos telefonul și cărțile, el se îneacă cu gogoșa pe care o mânca, ochelarii îmi alunecă de pe nas (Da, port ochelari. Foarte neatrăgător, știu.), și prietenii lui încep să râdă.

Partea proastă e că mi s-au spart ochelarii. Cunosc sunetul de lentile sparte la fel de bine cum cunosc glasul mamei.

Partea și mai proastă e că, fără ei, văd la fel de bine ca o cârțiță.

Partea bună e că... Nu există nicio parte bună

– Îmi pare atât de...

– Ai grijă pe unde...

Uitați părțile proaste enumerate mai sus, partea CU ADEVĂRAT proastă în povestea asta abia acum începe. Aș recunoaște vocea aceea și dacă aș fi surdă (metaforic vorbind). Tipul care tocmai s-a înecat cu o gogoasă din cauza mea e Nate Jackson.

Îmi las privirea în pământ (cel puțin cea mică parte din ea pe care încă o mai dețin) încercând să-mi găsesc vârfurile tenișilor. Nate se oprește din ce voia să spună din cauza unui alt acces de tuse provocat de gogoșa ucigașă și Anna cea împiedicată.

Când termină de tușit, se apropie atât de mult de mine, încât aproape că pot să-l văd. Aproape. Dar reușesc în schimb să-i simt răsuflarea fierbinte pe față, ceea ce, orice ați fi tentați să credeți, e un lucru... bun.

Îmi ridică bărbia, gest care mi s-ar fi părut atât de drăguț într-o altă circumstanță, și mă străduiesc din răspuțeri să focalizez. Rezultatul: eșec total.

– Unde te grăbești așa?

În momentul ăsta, către străfundurile pământului. Dar mi-ar plăcea să vii cu mine. Dacă nu te deranjează.

– Să știi că mi-a fost dor de tine, spune batjocoritor.

Da, bine. Gata cu fantezia. Face mișto. Mereu face mișto de mine. Găsește de fiecare dată o cale

să-și bată joc. Îmi mângâie obrazul, coborând pe linia mandibulei, apoi spre gât. Cum e posibil să îți placă ceva atât de mult și în același timp să te îngrozească?

Își apropie gura de urechea mea. Un fior rece îmi străbate șira spinării.

– Îți pare rău, Anna? Dacă îți pare rău, cred că putem rezolva asta.

Respirația lui e caldă și plăcută. Cuvintele sunt ca un viscol rece din Siberia. Mă pierd cu firea și mă fâstâcesc. Aș vrea să plece, să mă lase în pace. Și aș vrea să mai stea, să vorbească serios în anumite privințe.

– Ce ai zice dacă tu și cu mine...

Ultima parte e șoptită atât de încet, încât abia o aud. Mai bine n-aș fi auzit-o. Simt cum tot sângele mi se adună în obraji și îmi doresc să îl pocnesc în mutra aia superbă și perversă a lui.

– Am putea să ne distrăm de minune împreună, aș putea să...

Sunt pe cale să explodez când termină de rostit în șoaptă acele... acele cuvinte mult prea urâte ca să le pot reda aici. Mă ard obraji și fac pariu că sunt roșii ca o rodie răscoaptă, uitată în bătaia soarelui. Sunt pe cale să-l pocnesc sau să încerc să-l pocnesc când aud pașii grăbiți ai lui Chris îndreptându-se spre noi.

Cum își permite să îmi vorbească așa?

Cum își permite să... să...

Cum își permite să-și bată joc în asemenea hal de sentimentele mele?

Nate se depărtează, lăsând lângă mine un gol rece. Încerc să-mi dau seama dacă e acel rece plăcut dintr-o zi toridă de vară sau acel rece care te răscolește până în măduva oaselor. Poate e amândouă.

– Să nu uiți, Anna, o *mare* bucățiță din Nate te așteaptă oricând.

– Las-o în pace, Nate! strigă Chris îmbufnată.

Prietenii lui izbucnesc în râs și se îndepărtează. El ridică din umeri (cred) și pleacă. Are cel mai frumos contur încețoșat pe care l-am văzut vreodată. Doar că de data asta mi se pare mai puțin frumos decât cu alte ocazii.

În caz că nu v-ați dat seama, sunt topită după el. Și asta durează de ceva timp. Cam de prin școala primară. Pare mult? Nu este deloc mult. Se presupune că o iubire adevărată trebuie să treacă proba timpului. Dacă iubirea asta nu a trecut-o deja, atunci... OK, nu găsesc nicio continuare prea bună.

Christie se prinde abia câteva secunde mai târziu la ce s-a referit.

– Îl lași să îți vorbească în halul ăsta?

– Sunt doar cuvinte, mă scuz cu indiferență prefăcută.

Trebuia să-l fi auzit mai devreme. Dar nu l-a auzit. Din fericire. Sunt singura care l-a auzit. Și e mai bine. Sunt doar cuvinte. Nu înseamnă atât de mult. Pot să le uit. Pot să pretind că n-au fost rostite. Mai târziu.

Chris e de părere că sentimentele mele pentru Nate sunt distructive. În cea mai mare parte a timpului, se înșală. Există totuși momente, ca acesta, care îi

alimentează cu vârf și îndesat convingerile. Cum tot ce pot scoate pe gură sunt niște mormăieli neinteligibile, Christie preia conducerea așa cum știe mai bine.

– Scutește-ne, Nate! strigă în urma lui.

E prea departe ca să mai pot distinge ceva.

– Într-o bună zi, o să-i îndes acel deget în locuri în care nici nu știa că ar putea ajunge, mormăie agasată.

– Ăăă...

– Ah, da. N-ai văzut. Mi-a arătat... știi tu... degetul.

V-am avertizat că Nate e un băiat rău. Și nu am exagerat deloc. Dar stați liniștiți, o să-l dau eu pe brazdă.

– Ce nesimțit!

Christie nu l-a plăcut niciodată. I se pare că e doar un alt puști de liceu fără maniere și fără aspirații de viitor. Ea vede doar clipa prezentă în oameni, nu vede și potențialul din ei. Iar Nate are potențial.

– Dar nu e cel mai drăguț nesimțit pe care l-ai văzut vreodată?

– Scutește-mă și tu!

Mă ascund în spatele unor cuvinte pe care le cred doar pe jumătate în speranța că am să ajung cândva să le cred în totalitate sau că vor ajunge ele, de la sine, să fie adevărate. Îmi aruncă în brațe toate cărțile pe care le-am scăpat pe jos și mă ia de mână.

– Deja am întârziat.

– Sunt sigură că domnul Pi nu o să te treacă pe locul al doilea în topul elevilor preferați doar pentru atâta lucru.

– Pentru binele tău, sper că nu. Hai să-ți luăm altă pereche de ochelari.

Da, păi, vedeți voi, există o mică problemă (pe care Chris o citește chiar acum pe mutra mea vinovată).

– Erau ultimii, așa-i?

– Erau ultimii, confirm eu spășită.

Nu că aș fi împiedicată sau neîndemânică sau uitucă sau orice altceva de acest gen, dar obișnuiesc să distrug și să uit ochelari. Și să mă așez pe ei, deși cred că asta se încadrează la distrus.

– Anna, ești... Ești incredibilă!

– Mulțumesc! Știam.

Scoate niște sunete asemănătoare cu răgetul furios al unui animal sălbatic și mă apucă de încheietura mâinii. Aș mai avea câteva comentarii de făcut, dar momentan depind prea mult de ea, așa că cedez și mă las târâtă pe holurile pustii.

Când intrăm în clasă, domnul Pi ne privește dezaprobat (simt asta) și cred că ne face semn să ne așezăm fără a spune totuși ceva. Christie îmi datorează niște scuze, încă e preferata profesorului de algebră.

Încerc să-mi șterg din memorie ultimele minute din viață pentru că au cam făcut să crape statuia pe care i-am construit-o lui Nate la mine în suflet. Și n-ar fi prima oară. Au mai existat astfel de momente în trecut, le-am uitat pe toate. Totuși, azi a fost... altfel. Oricât aș încerca să îmi spun că nu m-a afectat, nu fac

decât să mă mint singură. Nate e un băiat rău. Dar dacă e un băiat rău și atât?

Dacă nu pot să-l schimb?

Cuvintele lui încă îmi răsună în minte...

– După cum bine știți, mare parte din nota voastră va fi reprezentată de proiectul...

Da, da, da, proiectul. În fiecare an, domnul Pi ne dă un proiect „creativ” la algebră care valorează 50% din notă. El spune că încurajează astfel elevii mai puțin pasionați sau pricepuți la matematică să descopere frumusețea numerelor și că îi ajută, în același timp, să își ridice mediile finale. Ar trebui să mă bucur, e în avantajul meu, dar e o corvoadă să fac un astfel de proiect. Algebra e tot algebră, oricât de „creativă” și interesantă se presupune că aș putea să o gădesc.

– ...așa că anul acesta m-am gândit să fac câteva schimbări la proiect.

Stai, ce?

– Veți face proiectul în echipă și, ca să nu existe discuții, la finalul orei vom trage la sorți partenerii.

Încă un lucru despre mine: Nu îmi place să lucrez în echipă. Urăsc să lucrez în echipă. Sunt o pasăre solitară. Atunci când nu e vorba despre Christie, bineînțeles. Dacă Shakespeare ar fi scris „Romeo și Julieta” cu altcineva, cu siguranță ar fi ieșit un dezastru. Așa că sprijin cu toată convingerea lucrul individual. (Mai puțin la teste, după cum am mai spus.)

– Te simți norocoasă azi? mă întrebă Chris șoptit.

– De ce?

Fac un scurt inventar: Mi-am spart ultima pereche de ochelari, l-am enervat pe Nate, iar el mi-a spus *lucruri* atât de urâte, încât nici nu vreau să mă gândesc la ele, am întârziat la ora domnului Pi, s-au schimbat regulile proiectului. Nu. Nu mă simt tocmai norocoasă azi.

– Pentru că singura șansă ca acest proiect să fie distractiv este să îl facem împreună.

– Și cum o să alegă?

– Poți să pui puțin pe pauză cartea sau filmul sau orice s-ar întâmpla în căpșorul acela roșcovan al tău pentru câteva minute?

– Categoric.

Categoric nu.

Se pare că domnul Pi ne va scrie numele pe bilețele, le va amesteca, apoi va scoate două câte două și astea vor fi echipele. Cam rudimentar. (Apropo, numele lui real nu e *domnul Pi*, dar nimeni nu mai știe cum îl cheamă de fapt. Până și el își spune domnul Pi. Ciudat, știi.)

– Sunteți pregătiți, copiii?

Ora de algebră trece repede când nu trebuie să te concentrezi pe ce se scrie la tablă. Și de data asta nici măcar nu am făcut-o intenționat. Jur!

– Christie Stewart și...

Anna Adams, Anna Adams, Anna Adams. Te rog, spune Anna Adams. Doamne, dacă există, fă-l să spună Anna Adams.

– ...și Karoline Bradley.

Cum am zis, nu e o zi prea norocoasă.

Mă bosumflu în scaun cât timp mai anunță alte câteva echipe și redevin atentă, doar puțin, atunci când îmi strigă numele.

– Anna Adams și...

Nici nu mai contează. Poate fi oricine. Mi-l imaginez pe domnul Pi despăturind tacticos un bilețel pe care tot el l-a împăturit, la fel de tacticos, în timp ce așteptăm cu toții să își completeze cuvintele.

– ...și Axel Dean.

Uitați ce am spus. Contează! Nu poate fi oricine! Timpul se oprește în loc. Norii se adună pe cer. Frunzele copacilor cad la pământ. Și toate chestiile dramatice pe care vi le puteți imagina se întâmplă fix în secunda asta în mintea mea.

Axel Dean? Acel Axel Dean?

Ca să înțelegeți, Axel e un infractor. Bine, nu chiar un infractor pentru că, din câte știu, nu a ajuns la închisoare. Deocamdată. Dar v-am spus deja că îmi place să văd potențialul în oameni. Axel Dean are un mega potențial de infractor. Am auzit că s-a schimbat complet acum patru ani când fratele lui mai mic a murit. Înțeleg trauma, serios, o înțeleg, dar astfel de traume nu ar trebui să ne facă oameni mai buni, gen să ne întoarcă privirea spre Dumnezeu sau chestii de felul ăsta?

Întreb și eu.

Cu Axel nu a funcționat așa. Și-a petrecut ultimii doi ani într-un centru privat dedicat exclusiv persoanelor care au suferit diverse traume. Așa spune lumea. Eu cred că a fost la o școală de corecție.

Adevărul e că nu prea îl plac din cauza lui Nate. Niciodată nu s-au înțeles prea bine. În toamnă, la un meci de fotbal, s-au cam încins spiritele pe teren. Am pierdut, evident, și Axel l-a învinuit pe Nate pentru că nu i-a pasat mingea într-un moment „decisiv“. Nate nu a fost de acord cu asta. S-au încăierat destul de rău în vestiare. Oricât de bun ar fi Nate la fotbal, Axel e mai mare și mai puternic, așa că i-a spart nasul acela drăguț cu potențial de model. Ce fel de brută ar face așa ceva?

Deci vedeți? Am motive serioase să nu-l plac pe Axel, chiar dacă azi mi-ar fi fost de folos pumnii lui mari, capabili să îl pocnească suficient de tare pe Nate.

Nici măcar nu pot să-i văd reacția. Nici măcar nu pot să văd dacă e la oră. Dar sunt sigură că deja își face planul cum să mă ucidă încet și

într-un mod cât mai dureros. Pentru că e ciudat. Și pentru că e... rău. Nu rău ca Nate, adică rău cât să te îndrăgostești de el și să vrei să-l salvezi. E rău... rău. Dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Karoline Bradley, serios? O să fac eu toată treaba, iar ea se va alege cu o notă mare.

Christie încearcă să pretindă că elefantul din cameră nu există cât ne strângem cărțile de pe bancă. Tortura s-a terminat, iar prin tortură vreau să zic ora de algebră. Probabil nu știe dacă să ignore această mică problemă sau să mă consoleze. O înțeleg. Nici eu nu știu.

– Karoline nu e o variantă așa de rea. Oricum ai fi făcut singură proiectul și dacă erai cu mine în echipă, spun lipsită de chef.

– Măcar ar fi fost distractiv. Karoline e opusul distracției.

Sunt prea obosită ca să mai pot duce o astfel de discuție. Vreau să merg acasă, să mă bag sub pătură și să țip în pernă până fac laringită.

– Mă duci, te rog, la stația de autobuz?

– Nu vine mama ta să te ia?

– Poveste lungă. Trebuie să ajungă la un congres în Chicago.

– Ești... OK?

– Da. De ce? Nu par OK?

Știu că nu par OK. Ultimele vești și evenimente m-au șifonat puțin. Am nevoie de un somn bun care să mă ajute să uit.

– Privește partea bună, și eu voi face proiectul singură.

– Axel e destul de bun la algebră.

Lucru care pe Christie o îngrijora cândva, în gimnaziu. Credea că o să ajungă mai bun decât ea. Eu am pariat că nu se va întâmpla. Pentru că văd potențialul în oameni. Apoi el a plecat la școala de corecție și problema s-a rezolvat de la sine.

– Asta nu înseamnă că o să vrea să facă proiectul cu mine. Suntem atât de...opuși. E un delicvent.

– Asta nu e adevărat. Doar pentru că tu îl iubești pe Nate, iar Axel e clar că nutrește altfel de sentimente față de el, nu înseamnă că sunteți... opuși.

Dacă ea zice.

– În plus, e și drăguț.

Ba nu e drăguț.

Christie mă conduce/tărăște până în stația de autobuz și e nevoită să mă lase singură pentru că autobuzul său ajunge primul, ca de obicei.

– Ești sigură că te descurci?

– Sunt oarbă, nu și proastă. Al meu ar trebui să fie următorul.

Ultimul argument cred că a convins-o pentru că m-a îmbrățișat strâns, apoi s-a urcat în autobuz și a plecat.

Nu sunt chiar oarbă, doar că tot ce pot vedea sunt contururi, forme, culori, toate învăluite într-o ceață groasă. Ochelarii mă ajută mult. Christie mă ajută mult. În momentul de față, m-ar ajuta să vină mama după mine și să vorbim despre ce s-a întâmplat, dar ar fi fost egoist din partea mea să o sun și să o rog să se întoarcă pentru o problemă minoră. Mă pot descurca singură.

Ușile autobuzului se închid în spatele meu. Mă așez pe un scaun liber din față (locurile celor plictisitori) și încep să număr opririle. Am opt stații de mers, dar la a șaptea șoferul strigă „Ultima oprire“, năruindu-mi stima de sine.

Super. Asta înseamnă că am luat autobuzul greșit. Înseamnă că sunt iarăși pierdută în oraș. Și mai înseamnă că s-a dus naibii somnul acela pe care abia așteptam să mi-l ofer.

Felicitări, Anna, ești oficial cea mai mare aiurită de pe planetă! Nu puteai și tu să întrebi unde merge autobuzul *înainte* să te urci în el, ca oricare altă persoană oarbă din galaxie? Nu, bineînțeles că nu puteai. Erai prea ocupată să te gândești la Nate și

măgăriile lui prostești de care, că tot veni vorba, de ce naiba nu te saturezi odată?

Pun pe pauză vocea enervantă care îmi tulbură gândurile când autobuzul se oprește în stație.

Acum trebuie să găsesc o cale să ajung acasă.

Cobor grăbită din autobuz, mă împiedic de ultima treaptă, care e mult mai jos decât îmi aminteam eu că e, și calc pe cineva pe picior.

– Mă urmărești?

Ușile autobuzului se închid rapid, altfel m-aș urca înapoi și aș rămâne acolo pe veci, până la sfârșitul lumii sau până la o invazie de zombie care să-i mănânce creierul și să-l facă să uite că exist.

De două ori într-o zi e prea mult.

– Eu... Îmi... Îmi pare rău! Nu am... Nu te-am văzut.

Dacă vorbele mi-ar ieși pe gură cu ușurința cu care mi se derulează în cap, viața ar fi mai ușoară. Aș avea mai mulți prieteni. Aș avea un iubit adevărat, nu unul imaginar, și aș reuși să mă fac înțeleasă, ascultată. Așa sunt doar o umbră. O umbră împiedicată, oarbă și mută.

Mi-e greu să interacționez cu ceilalți. Mi-e greu să vorbesc cu ei. Nu știu ce să spun, când să spun. Nu știu când să râd sau dacă să râd. Mi-am petrecut întreaga viață printre cărți. Ele nu judecă, nu se plâng, n-au așteptări de la tine. Nu te învinovățesc dacă râzi într-o situație care altora nu li se pare deloc amuzantă. Și nici nu fac haz pe seama ta dacă plângi ca o idioată în fața frumuseții unei flori. Cărțile te ascultă și nu te consideră ne bună pentru că le vorbești. Nu încearcă

să-ți bage pe gât părerile lor sau concluzii la care nu ești încă pregătită să ajungi.

Cu Chris e ușor. Mereu a fost a ușor cu ea, încă de la grădiniță, în ziua în care ne-am cunoscut.

Rezolvam un puzzle complicat (pentru vârsta aia) și-mi cam prinsesem urechile în el. Christie s-a apropiat de mine, a privit lung piesele împrăștiate și a zis doar *Asta e o treabă pentru două persoane*. Apoi s-a așezat lângă mine și am potrivit împreună piesele până am terminat puzzle-ul. Nu-mi mai amintesc imaginea, dar îmi amintesc perfect cât de ușor am simțit că a fost să lucrez cu ea în echipă. Nu s-a înfuriat când am greșit, n-a făcut pe deșteapta, e o calitate pe care și-a dezvoltat-o mai târziu. De atunci, a continuat să se așeze lângă mine.

Am învățat să ne jucăm împreună, să comunicăm, uneori fără prea multe cuvinte. Nu știu dacă atunci s-a aprins fitilul prieteniei noastre sau mai târziu, când devenise o obișnuință să ne petrecem timpul împreună, dar știu că încă mai arde și mai știu că vreau să ardă pentru totdeauna. Cu ceilalți nu e deloc atât de ușor. Ceilalți nu sunt la fel de înțeleghători, de răbdători, de stabili.

Dar, revenind cu picioarele pe pământ, Nate e din nou aproape de mine. Foarte aproape. Mă fac mică și încerc să nu mă las strivită de el.

– Nu credeam că o să-mi accepți propunerea așa repede.

Mă apucă și mă strânge tare de încheietură. Își apropie fruntea de a mea. Aproape că pot să-l văd. Mă bucur că nu pot. În astfel de momente, boala mea e o binecuvântare.